

Mělo mi být jasné, že král nepočká ani na to, až stovka mužů z jeho družiny projde lesem. Číhal u linie stromů tvořené směsicí dubů, buků a osik ozářených měsíčními paprsky a upíral pohled na francouzské stany porůznu rozmístěné na otevřeném prostranství asi čtvrt míle od nás. Jak se k nám přidával jeden rytíř za druhým, téměř tančil nedočkavostí.

„Kolik?“ zeptal se a ani ne o deset úderů srdce později zopakoval tutéž otázku. Ota vůbec nesesedl z koně, tak byl dychtivý. Mercadier se zdržoval poblíž a jeho netrpělivost by byla zřejmá i slepému. Měl nějakých šedesát *routiers* a bylo těžké nesouhlasit s jeho tvrzením, že každý z nich vydá za čtyři Francouze.

„Kolik?“ oslovil mě Richard, aniž by odtrhl pohled od nepřátelského tábora.

„Padesát dva, sire,“ odpověděl jsem mu.

„Padesát tři,“ řekl Chauvigny, když se na pěšině vynořil další rytíř.

„To stačí.“ Richard si nasadil přilbu a vyhoupl se do sedla. „Jestli budeme dál otálet, uvidí nás někdo, kdo si půjde najít klidné místo, aby se vyprázdnil.“

Nemýlil se. Z tábora stoupaly vzhůru spirálky kouře: ohně na vaření. Mezi některými stany se pohybovaly postavy. Pak se v chladném vzduchu ozval záchvat suchého kašle.

„Utvořte linii,“ rozkázal král a pobídl svého válečného oře pryč z lesa. Připravil si kopí. „Co nejširší. Nevyrázejte vpřed, dokud vám neřeknu. Začněte křičet, až začnu já, ani o chvíli dřív. Zasejeme-li mezi Francouze paniku, je náš úkol splněn!“

Popohnal jsem Pommerse ke králi, s Chauvignym v těsném závěsu. Nikdo se nepokusil zaujmout naše místa. Dlouholetá nevyslovená dohoda nám umožňovala poskytovat ochranu Richardovi a dnes i Otovi.

„Vpřed!“ řekl Richard tiše. „Předávejte ten rozkaz dál.“

Jeho slova se šířila linií tak rychle, jako když chytanou třísly.

Král se již dal do pohybu.

Pobídl jsem Pommerse patami a on přešel ve dvou krocích do klusu. Cítil jsem jeho napětí. Byl to veterán mnoha bitev, a tak věděl, co se chystá. Stejně jako já chtěl zaútočit *hned teď*. Naklonil jsem se k jeho šiji. „Klid, hochu,“ řekl jsem mu. „Už to bude.“

Richard nás vedl vpřed, zatím však neběžel tryskem. Nešlo o to, abychom rychle dosáhli francouzského tábora, ale abychom dokázali pronásledovat nepřátele na míle daleko.

Ujeli jsme sto kroků, čtvrtinu vzdálenosti, a podupali trávu.

Král přešel do cvalu. Byl stále potichu, nevydal žádný válečný pokřik.

Rozhlédl jsem se na obě strany a zalila mě radost. Nebylo nás mnoho, ale pohled na nás byl vzrušující. Byli jsme oděni v kroužkových košilích sahajících až ke kolenům, s novými plnými přilbami na hlavách, a každý z nás svíral pod paží kopí vyčnívající daleko před hlavy našich koní. O něco dál byli *routiers*, kteří neměli tak dobré brnění, ale byli zrovna tak smrtelně nebezpeční.

Prvek překvapení nemohl trvat věčně.

Napůl spící Francouz, jenž se zíváním vyšel ze shluku stanů, uslyšel bubnování kopyt našich koní. Zůstal stát a v naprosté nevěře zíral na linii jezdců, kteří se k němu řítily. Rázem zapomněl na plný měchýř, otočil se, dal se na útěk a hlasitě přitom křičel.

Richard pobídl svého oře do trysku a my ostatní také.

„*Dex aie!*“ zařval král.

Odpověděli jsme mu z plných plic, jako smečka psů, jež se blíží ke kořisti.

Naše linie se rozpadla v okamžiku, kdy jsme dorazili k nepřátelskému táboru. Bylo nemožné zůstat pohromadě. Richard probodl ozbrojence právě vycházejícího ze stanu a snažil se vyprostit své kopí. Projel jsem kolem, pohled upřený na střelce